

[Per Hækkerup.]

steren at rokke ved den dokumentation, som jeg gav for, at disse foranstaltninger kommer til ensidigt at ramme lønmodtagerne, hvad enten det drejer sig om det første sæt fra 30. april, eller det drejer sig om det, man nu kommer med.

Jeg kan altså kun konstatere, at taloplysninger, som ikke foreligger for os med hensyn til priserne på importvarerne, skulle have fremkaldt en voldsom forringelse i årets første måneder af vores bytteforhold. Jeg kan henholde mig til, hvad statsministeren meddelte i sin tale af 30. april, at det efter hans opfattelse var den halve procentstigning pr. måned i priserne i Vesttyskland, der var den væsentligste årsag. Det kan statsministeren næppe virkelig mene og slet ikke, når man samtidig må understrege, at der er en opgangskonjunktur i hele Vesteuropa og også fortsat i Vesttyskland, som betyder en begunstigelse af vores eksport. Det må være en begunstigelse, da opgangskonjunkturer jo netop ledsages af prisstigninger, som statsministeren også dokumenterede det for Tyskland; de må altså betyde en fordel for vores eksport og for vores eksportindustri. Statsministeren kan heller ikke være ubekendt med, at der er sket stigninger også i eksportpriserne igennem den senere tid.

Statsministeren og økonomiministeren kom ind på spørgsmålet om momsens omkostningsforøgende virkninger. Det er klart, at forøger man momsen fra 12½ til 15 pct., kan det ikke undgå at påvirke priserne, det er jo også meningen. Det er rigtigt, at den overvejende virkning af at ændre importmomsen bliver en ændring af likviditetsforholdene for importørerne, og da det jo her bliver en forringelse af deres likviditetsforhold, vil det formentlig også have visse omkostningsforøgende virkninger, men naturligvis ikke nær i samme udstrækning som den generelle forhøjelse af momsen.

Til statsministerens enkelte bemærkninger skal jeg i øvrigt ikke sige så forfærdelig meget. Statsministeren siger, at jeg brugte den vending, som man altid kan bruge, at anklage regeringen for at føre en siksaklinje i den økonomiske politik, men jeg havde åbenbart ikke forstået, at situationen var en helt anden i 1968, end den var i 1969. I 1968

var der ledighed, i 1968 var der intet efterspørgselspres. Så var det vel derfor, man forhøjede momsen i marts 1968? Statsministeren må meget undskylde mig, men det forekommer mig fuldstændig ulogisk. Hvis man fastholder den beskrivelse, statsministeren nu giver, skulle man jo have ladet være med at forhøje momsen. Så havde den finanspolitiske disposition, man dengang foretog, jo den modsatte virkning af det, statsministeren siger var nødvendig for 1968. Og når man så kommer over i 1969, hvor der er et efterspørgselspres, og hvor der er en højere beskæftigelse, så svinger man fra indkomstpoltikken over og strammer på pengepolitikken. Det er det, vi kalder en siksakkurs. Og nu kommer man altså med noget helt tredje, som vi ikke kan acceptere, fordi det ikke betyder en rimelig fordeling af smerten over hele befolkningen.

Statsministeren gjorde videre en bemærkning om de radikales politik i 1967 og det standpunkt, man tog. Der er det altså nødvendigt at minde statsministeren om, at vort forslag gik ud på, at en dyrtidsportion ikke skulle komme til udbetaling. Det betyder naturligvis for erhvervslivet en fordel, og det betyder for lønmodtagerne, for hvem dette var en overenskomstmæssig ret, et tab. Det, vi sagde, var: det kan ikke være meningen, at dette tab alene skal bæres af lønmodtagerne og samtidig skal medføre en vis fordel for erhvervslivet, det må være rimeligt, at de, der ikke er lønmodtagere, kommer til at påtage sig et tilsvarende offer. Derfor foreslog vi denne beskatning på ikke-lønmodtagere, på selvstændige erhvervsdrivende. Statsministeren ved også godt, at forslaget indeholdt visse kompensationer for lønmodtagerne, og havde man været interesseret i at tale med os om en nærmere udformning af forslaget, ville vi naturligvis have forhandlet, som vi tilbød det over for den daværende opposition. Men der var en total afvisning af vort forslag.

Jeg vil dernæst gerne sige, at både økonomiministeren og statsministeren fandt, at der ikke var noget konkret i det, socialdemokratiet stiller op som det, vi ønsker. Vi har sagt, at efter vor opfattelse medfører de stramninger, både finanspolitiske og senere kreditpolitiske stramninger, regeringen har gennemført, at der i løbet af efteråret og ind i 1971 vil komme en meget kraftig stram-